ŽENSKÁ HLÍDKA

Pořadatelka M. Burešová

NA PODZIM.

Josef Vrbata.

Sestárla celá příroda,
sestárla obratem ruky;
dávno-li, co jsem v podvečer
slýchával slavíčí zvuky,
toužebné volání kukaučky,
tajemné šeptání růží?
Jak se duce srdce ve finálech
při pouhé vzpomínce úží!

Ráno si mrazík přivstává
se svojí šedivou kosou,
mávne — a všechno pokryto
studenou, ledovou rosou;
opadá lístek za lístem,
ze sadů květy se ztrácí,
do duše smutná nálada,
do kraje zima se vrací.

V postýlku, pěkně vystlanou
bělostným, prachovým peřím
příroda lehá, modlíc se:
"V brzké své vzkříšení věřím!"
Proč asi člověk, světa pán,
v podzimu žití když stojí,
příchodu zimy leká se,
leká a tolik se bojí?!...

ŽENSKÉ MODY.

Jest to zvláštní, jak ty naše ženské kroje se mění a jak jsou nesouladné v mnohých případech.

V loni v zimě i ve dnech, kdy teploměr klesl pod nulu, potkala jsem slečinky na ulici v nízkých střevíčkách, hedvábné tenké punčošky, krk obnažený až po prsa, nesla však velký rukávník, v němž měla ručky ukryté.

Letos ještě jsme neměli žádné velké mrazy a již lze spatřiti dámy až po uši zabalené v kožené límce, tak že mnohá si bude musel hodně krček vytáhnout, by byla v modě. Ale co je přidané nahoře, to je zas ubráno dole, neboť sukně jsou ještě poměrně dost krátké, botky nízké a punčošky skorem průhledné.

To mně připadá, jako když člověk je bos a posadí si beranici na hlavu, by nenastydl.

Vždyť právě od nohou člověk nejdříve nachladne. Jsem již dosti stará, ale takovým úborům nerozumím a také rozuměti nechci.

Též jsem se súčastnila slitného plesu Ak-Sar-Ben s mým manželem, kde se naše americké dámy v úborech zrovna předstihují; jedna chce vyniknouti krásou a vkusem nad druhou. To však byla podívaná, neboť byly tu úbory krásné, drahé, vkusné a také až příšerné. Mnohá vypadala jako baletka, sukénky z látky jemné až průhledné, kolem pasu a boků hodně řásné, vystřižené živůtky, tak že jí bylo až prsa vidět, a dole sukně krátké, také nožičky měla jako stehlík. No, neměla nahoře nic a dole také ne mnoho! A konečně, když jí bylo chladno, tož si otočila kolem krku z peří nebo kožešiny obojek. Já měla na sobě oblek celý a přece jsem se tam trochu nachladila. Jak to odnesly ty s polo obleky, to nevím, možná, že měli druhý den lékaři pilno!

Budova je příliš velká, než aby se mohla pohodlně vyhřáti, obzvláště když je tam tolik dveří a vchodů, které tvoří dosti průvanu.

Kdo chce vidět směs krojů krásných a též i tak nápadných, že by na maškarním plese vynikaly, tož jen ať jde na ples Ak-Sar-Ben a pobaví se znamenitě, neboť kde se sejde tolik tisíc, a žádné dva úbory stejné, to už je něco. Člověk se věru nalézá na jiném světě.

Pak se divíme, že tolik mladých dívčat, jakmile se vdají, musí stále být pod dohledem lékařským, když z mládí jsou na své zdraví neopatrné.

I u dívek má býti pravidlem: napřed zdraví a pak moda. Moda se vždy koupí, však ztracené zdraví nikoliv!

AFORISMY.

— Nebaj se nikoho, pokud máš čisté svědomí. Neposuzuj nikoho, pokud jsi nebyl v jeho položení.

— Nejsou to vždy naše přednosti, pro které se nám dává přednost.

— Žádný div, že mnohý tak lehko nese hlavu vzhůru, když v ní mnoho nemá.

— Mnozí lidé vynikají výmluvností, mnozí vymlouváním, ale nejvíce je těch, kteří vynikají pomlouváním.

— Přecenuje-li nás někdo, jistě očekává, že i my jej budeme výše ceniti.

— Jistě hodný to člověk, který, poznav nás, snaží se vyhledati naše dobré stránky.

— Klíčovou dírkou jest mnohdy více viděti, než otevřenými dveřmi.

List jeden píše: — "V okolí tomto žije muž, jenž praví, že poprvé setkal se se svojí ženou v bouři, vzal ji poprvé do plesu v bouři, tázal se jí, chce-li jej, v bouři, byl přijat v bouři, a žije v bouři od té doby."

Chtěla mít známost. — Pán ukazoval slečně podobizny v albumu. Když přišli k podobizně Havlíčka, tázala se slečna: "Kdo pak je tu ten pán?" — "Kdo? — náš Karel Havlíček?" odpověděl pán. — "A je ještě svobodný?", ptá se rychle slečna.

Také přání. — Dvě panničky procházely se hřbitovem, když jedna z nich ukázala na rozkošné návrší a řekla: "To jest místečko, kde si přeji být pohřbena, pakli mi bůh zdraví a života dopřeje."

Navrácení. — Jistý sedlák svěřil se faráři, že kdysi něco vzal a nyní ve dne v noci nemá pokoje. Farář mu radil, by vzaté opět navrátil a nabídnul se k dosažení jeho upokojení, mnoho-li bude možno pomoci. S díkem přijal sedlák toto nabídnutí a vysvětlil, že se u oltáře prohřešil. Farář byl s tím spokojen a pravil mu, by se příští den o 1. hodině odpoledne do kostela dostavil. Druhý den prosil sedlák ženu, by se svátečně přistrojila a vzal ji v určitou hodinu sebou do kostela, kde jej již farář očekával. Když před oltářem stál, pravil k duchovnímu: "Zde vám dávám před 25 lety vzaté opět zpět,", a nežli farář mohl odpovědět, byl již sedlák zmizel a zavřel před svou ženou dvéře pro vždy.

Do novin. — Známý lakomec daroval žebrákovi kus chleba. — Tento chopil se novin na stole ležících, by si chleba do nich zabalil. — "Stůj!" křičí lakomec, "vždyť jest to dnešní list, který jsem ještě nečetl!" — "To neškodí!" odvětil žebrák, "když vy někomu něco darujete, patří to do novin!"

Marie Burešová, So. Omaha, Neb., 9. října 1915. — Ctěná paní pořadatelko a red., přijměte můj pozdrav, jakož i vy milé čtenářky "Ženské Hlídky!" Jest to již hezky dávno, co jsem mezi vámi nebyla; jak se říká, člověk pro radost zapomene žít a zapomene na svět. Ano, měla jsem radost nad tou krásnou zahrádkou, plno rozmanitých květů a co ta líbezná vůně; ba, ani se mně kolikrát od nich nechtělo jít, ale když je nad něčím největší radost, vždy to nejhůře dopadne. A také to bylo i nyní, neboť přišel mráz a za jedinou noc zkazil vše, co se zkazit dalo. A tak jest to i s námi, dělejme si plány, starejme se a přijde ta s tou kosou, udělá škrt a padnem, jako ty květiny po tom mrazu a je po starostech. — Doběe mají houby, že nevylézají, také se asi bojí, aby nezmrzly. Všude ze všech stran na mě volají: Porostou houby? — říkám, ale kde pak, houby — jest jim zima, nechce se jim ven. Alespoň abychom si mohli chuť houbami zahnat; na sušení není ani pomyšlení. — Musím vám také sdělit, co jsem mezi vámi nebyla, jaké jsem měla nesnáze, ale úplně se vám se vším nepřiznám. Začnu od trhání višní a co jsem jednou duchem zažila. Jeden den peru a tu syn telefonuje ze štoru, že potřebují višně, bych tedy nějaké natrhala. Odpovím, že peru prádlo. Nech toho, vždyť můžeš vyprat, až natrháš višně; musíme je mít! Ale ona se řekne, jít trhat; žebřík nebyl a dole byly višně otrhané. Musela jsem tedy vylézti na višni. K tomu všemu ještě byl takový vítr, že hned jsem byla na té straně a hned zase na druhé, tak že se mně zdálo, jako bych byla na rozbouřeném moři a jela na pomoc Němcům. Kohout pod višní a ten je sbíral, když jsem nějaké dolů hodila. Už jsem měla plný košík natrhaný a chci lézt dolů. Nevím však, jak se to stalo; přece jsem dosti šikovná. Nicméně nějak zavadila jsem o košík a než jsem si pomyslila, košík byl dřív dole než já. Mezitím co jsem lezla dolů, myslela jsem si, že je bude mít kohout sebrané; on ale se asi lekl a utekl. Já tudíž musela jsem zase sama višně sbírat; však to byla práce. Pod višní byla samá hlína s popelem a tu si povídám, že to tak nemohu do štoru poslat. Půjdu na druhou višni a natrhám jiné, vždyť prádlo se škopku neuteče. Vylezu opět na višni, však zde byla skoro každá višně od těch čim-ča-ra-ra nazobnutá. A tu jsem se rozhodla, že jim tu ani jednu nenechám — brouky na brambory to nejdou sbírat, také jsou červené a dosti buclaté; ale že jsem jim ty višně nepřála, nebyly dopřány ani mně. Když totiž připravovala jsem se dostati se dolů, tu místo lezení jsem pojednou sletěla, a ještě do čeho; pod višní je louže pro koupání husí a kachen a já zrovna jako by mě tam položil — nohy na jedné straně a hlavu na druhé a rukama jsem si pomáhala. Že ale okolo byla jen hlína a zády jsem ležela v louži, trvalo to hezkou chvíli, než jsem se vyškrábala, při čemž se stále jen ohlížela, zdali mě někdo nevidí. Převléknu se a umyji, neboť jsem voněla jako fialková voňavka. Již jsem byla převlečena, ale tu vůni jsem celý den cítila, vždyť ona se ta vůně i do kůže dostala. Za chvíli si opět vzpomenu na višně a běžím pro ně. Ale kohout je asi sám nemohl sebrat, proto zavolal slepice a ty mu pomohly a bylo po višních. Co teď? Trhat jiné už nepůjdu! Zavolám sousedku a ptám se, má-li nějaké višně natrhané, že peru a hoši že chtějí ve štoru višně. Ona pravila, že má a ještě mně je donesla. Hochům jsem dosud ničeho neřekla, co jsem měla za "trubl" s višněma. Jedině se jim zdálo, že jsem ten košík višní dlouho trhala. Myslili si, že budu mít natrhaných více košíků, ale vymluvila jsem se, že jsem už stará a že nemohu už tak čerstvě trhat. Kdyby však byli věděli, co jsem při tom trhání za kousky prováděla! Je tomu asi měsíc, zase jsem se přetahovala s kravou. Vedla jsem ji z pastvy a ježto jsem pospíchala, neboť jsem se chtěla súčastnit pohřbu paní Kubové, uhodím ji, aby šla čerstvěji. Kráva však skočila, při čemž se mi dostala noha do provazu, tak že jsem padla a kráva mě táhla přes celý akr. Náhodou ale provaz se dostal pod prkno a kráva se zastavila. Po chvíli jsem se sebrala; noha sice trochu bolela a záda také, přec ale ještě jsem se na pohřeb vypravila. Domů však už jsem se dostat nemohla, neboť noha otekla a já jsem se na ni ne a ne postavit nemohla. Právě ten večer se odbývaly party na paní a pana Mašína a já chtěj nechtěj musela být doma. Druhý den se odbývala schůze J. Č. D. a zase po schůzi byly party. Tak kráva mne o vše připravila a dodnes mám nohu ještě otéklou. Chlapci se zlobili, že krávu prodáme a když mám málo práce, že mně koupějí prasátka, ta že nemusím vodit na pastvu. Krávu jsme sice ještě neprodali, ale prasátka již máme. Dali je do chlévka. Když ale první den jim dávám žrát, tu mně jedno vyběhne. Co teď, jak jej dostat zpět? Honím je, ono ale ne a ne se dát chytnout. Otevřu tedy chlévek a pustím to druhé v domnění, že je tam spíše dostanu. Ale to mně dala prasátka. Již jsem si myslela, že je nechám, ať si jdou, kam chtějí, neb jsem byla celá unavená a kapky potu jen se mne padaly. V tom se mne přijde jistý vozka ptát na jméno, že veze uhlí a neví, kam s ním jeti. Ptá se mne, co je, že jsem upocená a tak se nade mnou smilovat a prasátka mně pomohl do chlévka zahnat. Potom, že to neb ono nedá práci, ale vše, co letošní rok začnu, všechno mně jde po zpátku. Snad ten příští rok bude pohodlnější a k tomu bude přestupný. Ta děvčata, která do té doby nebudem posl čepcem, tak si budem vybírat a nosjčky ohrnovat — ne!! Těšte se, já už se toho nemohu dočkat; jen jestli do té doby se neutopím, nebo nezabiji — já ne, ale ta kráva, než ji chlapci prodají. Právě dopisuji psaní a tu zařinčí telefon, až jsem se celá polekala, co se stalo, neb už bylo hodně pozdě. Běžím tedy k telefonu — Long Distance Prague — a už jsem věděla, že se něco stalo. Pan tatík Žabka se tatíž hlásil, že právě tu chvíli dostali kluka jako buka, a tak velkého, že už může zrovna běhat. Nechtěli snad už nic objednávat, ale chtěli vědět, jak to zase bude v Prague chodit! Zase o jeden schůdek do nebe více; jen se tužte! Ještě to snad spočítám, kolikrát jsem babičkou!

Ctěná přítelkyně! Vítám vás do kroužku dopisovatelek naší Hlídky, kterou jste poslední dobu trochu zanedbávala. Však nás těší, alespoň že jste všechny ty nehody šťastně přestála. Gratuluji vám z plna srdce ku nové cti co babičce a mladému světoobčanu přeji zdraví a štěstí do vínku a manželům Žabkovým všechnu radost, jíž skytá přírůstek do kroužku rodinného. Srdečně zdraví celou eténou vaši rodinu —

Pořadatelka.

Teta Vitámvásová, Omaha, Nebraska. — Milé družky! Nemálo jsem se podivila, jaká velká úroda hub jest v Evropě. Však tomu ale věřím, neboť když jsem byla ještě u rodičů a chodili jsme na louky sekat neb sušit sena, bylo jich všude dost a rozličné. Na jaře první byly loupačky, čili po moravsku podborovníky, protože rostly nejvíce v borovém lese; pak smrže, kuřátka, modrácky, prstíčky, hřiby a rozličné jiné jedlé houby, mezi nimiž se též všude pyšnila trojbarevná krásná jedovatá muchomůrka a ty jsme nosívali jen pro mouchy. Nesháněli jsme po lese po těch stráních a pasekách a jako zde nebylo tam také nápisů: Zakázáno vstoupit! Ani jsme nevěnovali celé dni sbírání hub. Jako my tu jdem až do Council Bluffs pěšky a když tam dojdem, jsme unavené. Když přijdem k lesu, který na vás tak půvabně hledí, šumí, sklání se na všechny strany, jako by vás volal, a vy neodoláte jeho šepotu, necháte se unášet tím vzduchem tou vůní žlutého listí a jdete zatím, co vás láká — ne stromy, ale houby! Choďíme sem tam, hrabem v listí, ba u každého pařezu a když konečně na nějaké přijdeme tu hledí na nás tak uplakaným obličejem a jakoby prosily — nechte nás, jsme staré nepotřebné, přijďte dále, za pár dní, až my usnem na dobro, pak se z nás zepelí hladké, chutné houbičky, pak si pochutnáte! Jdeme dál a zase taková rozmoklá babinka a podle ní malé houbátko se tak hezky smálo. Tu jsem si mně vzpomněla na básně podzimu: Níž k zemi stařeč hlavu sklání a mládí hledí do nebes! V jich skrápních podivně se honí pestrá myšlenková směs! Tvář dědečkova tone v pláči, tvář jeho vnučky samý smích: po svadlých listech stáří kráčí a mládí těká po zlatých! — Když jsme to pochodily a ničeho nenašly, povídám pí. Šotrabové: Pojď, pojdem k Janovi do lékárny, on nám něco dá a odpočineme si; pak se ještě podíváme ke starým a potom půjdeme domů; daleko to odtud není! A jdeme travou a hodláčím neschůdnou cestou, až na Broadway a 28. ulici. No, spach to byl pořádný, však ale ta prohlídka a co tě debaty! Ať jsme uvidely co chtěly, a všem jsme obdivily a nejvíce o těch neštěstích v automobilech, neboť žádný nerekne, svezte vás! Nu, to nic, až ty naše houbičky hotové, tak ty opláčeme. Pí. Vlášková z Lincolnu píše teiž, jestli jest zde hodně hub, že snad na ně přijede a tak že by poznala tetu. Jen přijeďte, ale upřímně vám povím, k vůli tetě to neděláme, ježto ona strašl, neboť mé přítelkyně které tu tetu viděly, nyní ani nepůjdou do "Hlídky" a přece prý všecky rády Hlídku čtou. Víte, co mně řekl manžel? Že prý mě dá do starého musea, anebo že ze mne bude vybírat mýto, jako u Resického splavu, anebo snad všechny chodíte na houby? Náš kubec, p. Honda, jest stále churav a tak snad i ty houby pro něho zůstanou. Však nevím, někdo musí hub jíst, kde a my nic — nemáme asi kde dát! Což, pí. Severinová, u vás nerostou? — Jak pak jste která užila havelského posvícení? Já zmeškala dost! Stojí za zmínku, když vám povím, že jsme dostali pohlednici z Čech, z dvoru Teleického, kde je správcem žalmcím otec. Pohlednice jest vzata při nádraží, pěkný tu, nicméně přece smutný pohled, kde jsou samé ženy a děvy; kdsi pak od 12—15 roků, pracující při mlátičce. Srdce vás zabolí při pohledu a pomyšlení, že děti ty místo školy musí pracovat, hradit místa mužů a kde zatím je jich živitelé zápolí mezi životem a smrtí. O, smutné kraje, kdy přece přijde ta chvíle, aby ohlasila vaši smutnou mysl a setřela z očí slzy tolika obětí!

Marie Vaníčková, Clarkson Neb., 13. října 1915. — Ctěná paní pořadatelko "Ženské Hlídky", přijměte ode mne srdečný pozdrav. Jelikož jest tomu již přes rok, co jsem posledně psala do naší milé "Hlídky", tedy se opět osmělují s párma řádky mezi ctěné dopisovatelky přijíti. Jest to již ve zvyku, že spíše každý raději čte než píše a mezi ty poslednější též i já patřím, avšak musíme také přece něco psáti, abychom měly co číst. Pro nás farmářky je to omluvou, že letní doby nemáme mnoho času nazbyt, však myslím, že teď se to vynahradí, když nám nastávají delší večery a té práce tolik nebude. Ostatně letoš ní mokré léto nám dalo té práce dosti, neb nebylo ani možno zahradu od plevele čistou udržeti a co se vyplelo, tak se opět ujímalo. A též nás i po dvakráte navštívily kroupy, které hodnou škodu spůsobily, neb přišly až v měsíci srpnu, kdy i kukuřici hodně uškodily, ovoce též stloukly se stromů, tak že ho pod nimi bylo jako když nastele, a které ostalo na stromech, tak hnilo, an bylo poškozeno. Brambory následkem toho mokra v zemi hnily dříve, než se mohly sklízet. A tak nám toho letošního roku všeho hojně narostlo, ale taky toho mnoho přijde zase ku zkáze, obzvláště sena, slámy a vojtěšky mnoho shnije. Pšenice a ovsy hojně sypaly a kdo trefil na dobrý čas při mlácení, je v tom dobře; kdo však mlátil vlhké obilí, tak se mu i v sýpce kazí. No, musíme doufat, že to podruhé bude zase lepší. Nyní nám nastane a poslední práce, totiž lámání kukuřice, a to půjde špatně, neb kukuřice vejmi od mokra a větru je povalená a tak aby člověk měl zamová záda, nebo nějaké dobré mazání, aby to nedřel. Však nudne tomu zvyknout, vždyť člověk prý zvykne i na šibenici, když to musí být! — Tak paní Jonášová, jak pak jsi moc naložila těch okurek s tím sacharinem? Měla bys mi nějakou poslat, abych ji alespoň okusila, neboť myslím, že musejí být dobré. Já jsem si recept schovala a okurky a ostatní jsem si připravila, ale sacharinu ne a ne dostat v žádné lékárně, tak jsem se musela spokojit s koprem a s "mastrdem"; ale když nejsou lepší, jsou též dobré. Také jsme si letos udělali výlet do Omahy na Ak-Sar-Ben. Jeden hoch totiž chtěl jet a ježto já jsem se o něho bála, že se mi ztratí, tak jsem se ptala mé polovice, bude-li doma, že pojedu s ním. Na to on praví, že bych se mohla já též ztratit a že tedy pojede také. A tak v úterý, 5. října, hajdy k Omaze. Vyjeli jsme ze Schuyler o 5. hodině ráno a o 7. jsme již byli v Omaze. Jdeme z nádraží na 13. ulici, rovně do obchodu k panu A. Menšíkovi, kde jsme se ale nezdrželi dlouho, a šli jsme do obydlí manželu Menšíkových, kde jsme zastali paní M. při zehlení prádla, která ovšem byla náramně překvapená z tak nenadálé návštěvy. Já pravím, že mám úhel a mají ji soudaní. Na to pí M. odvětila, proč prý jsme jim neposlali kartu, že přijedeme. Ostatně to prý ale nic neděla, snídané že bude hned. A vskutku, než jsme se nadáli, seděli jsme za stolem a pochutnávali si na všem dobrém, co paní Menšíková doma měla. — Tak paní Hrubá, matka to paní Menšíkové, zvedla (zůstávají teď již hned vedle), že jsme tam, tak hned přišla za námi. Potom jsem šla s paní Hrubou do jejich domova, kdežto můj manžel a chlapci s panem Hrubým odešli do obchodu. Po obědě šel s námi p. Hrubý do města, kde se toho dne odbýval průvod automobilový, při němž kůry okrášleny byly všemi možný mi kytičkami a napsáteli jsme jich asi 70; byla to velmi krásná podívaná. Druhý den, ve středu ráno, jsme se šli podívat do toskárny "Pokroku", neboť jsem byla zdvořilá vidět, jak se ty "novky" dělají". Pan Burel, ředitel u toho závodu, nám vše ukázal a vysvětlil a od něho jsem též obdržela adresy na paní pořadatelku "Hlídky" a paní Teru Vítámvásovu, ona známou dopisovatelku do "Ž. Hlídky", které jsem minula navštívit. Tak jsem si tedy na večer zabehla k pí. Vítámvásové, kde jsem ji našla v dobré náladě, neb tam měla již tři její sestry, se kterými mně seznámila; ale bohužel, jména jejich jsem si nezapamatovala, neb já mám zapomnětlivou hlavu, anch toho byla příčina ona "Trinerova", jhal nás pí. Vítámvásová pohostovala. Však až já tu byla jakkoliv, jsu když jsme se seznámily a dobře pokavily a že jsem zapomněla na návat není tu již divu. Paní Menšíková mně nařídila, bych byla v 6 hodin zpět, že bude večeře. Však ono bylo 7 a já byla ještě u pí. V., neboť ona mně nechtěla pustit, až prý po večeři, tak jsem jí to nemohla odepřít. Po večeři, která byla znamenitá, jsem se s ní i s jejími přítelkyněmi rozloučila a spěchala jsem zpět. Však když jsem přišla k paní Hrubé, tak zase byla večeře hotová a já musela opět večeřet — takovým časům věru by člověk dobře přivykl. Po večeři nás pan Hrubý zavedl na elektrický průvod, který byl též moc pěkný. — Když pak jsme přišli zpět, tak mi můj povídá: Ráno v půl osmé pojedeme domů! — A já jsem ještě chtěla navštívit paní Burešovou, pořadatelku "Hlídky". Tak jsem musela od další návštěvy upustit a ubírat se k domovu. Proto mi musí paní Burešová odpustit a až podruhé to vykonám hned první den, neb jak to člověk odloží, tak to jistě nesplní! Manželům Menšíkovým a manželům Hrubých vzdáváme srdečné díky za pohostění a vše, co pro nás učinili za našeho pobytu v Omaze. Drazí přátelé, buďte ujištěni, že nám tato návštěva u vás utkví dlouho v paměti a přáli bychom si opět vám podobnou návštěvu splatit. Ještě jednou srdečný dík všem. Nyní ale abych snad již můj dopis ukončila, neboť vím, že paní pořadatelka s tím bude mít trochu práce. Tedy ještě jednou vás srdečně zdravím, pí. pořadatelko a veškeré čtenářstvo vůbec!

Ctěná paní! Je mně líto, že jsem se s vámi též osobně neseznámila, ale snad podruhé. Však musíte si vzít delší dovolenou. Prozatím navštěvujte alespoň naši 'Hlídku'. Srdečně vás zdraví Pořadatelka.

Anna Stajnerova, Swanton, Nebraska, 9. října 1915. — Ctěná paní pořadatelko! Osmělují se opět napsat do naší milé "Ž. H." několik řádků a zároveň doufám, že mně nebude paní pořadatelka zazlívat. Nuže, milé družky, zdali pak jste již se zavařováním hotovy?! My již ano, ježto se k nám dostal ten pan "Jan Fonkal" a vzal sebou všecko, i ty milé květinky, které byly chloubou mojí zahrádky a také vždy, když k nám někdo přišel, tak říkal, jak prý mně ty květiny pěkně kvetou. Nyní ale své hlavičky kloní, jakoby mně dávaly poslední své s bohem. Ostatně všecko má svůj ostul a také se všichni nedočkáme stejného věku. Někdo odejde dřív a jiný později. A což v té naší české vlasti, tam asi to vyhlíží špatně a myslím, že tam snad už ani nejsou žádní muži, neboť zajisté všecky odvlékli do toho strašlivého boje. Naše maminka má dva bratry ve válce a jeden šel k odvodu a to již z jara a od té doby nedostali jsme od tety žádný dopis, tak že nevíme, jak to tam s nimi dopadá. V minulém "Pokroku" se mně velice líbil ten článek o lásce. Ano, jsou různé druhy lásky — máme přítelkyni, kterou nade vše milujeme a ona též naši lásku opětuje. Přijde však jiná přítelkyně, neb přijed a pak ta nová přítelkyně o vás již tolik nedbá jako dříve a přestane vás navštěvovat, ačkoliv byla by vítána. Jest mnoho případů, však posudky o těch nechám starším a zkušenějším. Paní Dtempalíkové, dopis vás jsem obdržela; paní ale nejsem a myslím, že asi nějaký nebudu, proto se však hněvat na mne nesmíte, že vám to píši. — Pan Adolf Pivoňka, jenž se podruhé operaci na zánět slepého střeva, se již navrátil a opět na farmě ve Swantonu již pomáhá. — Ve Swantonu shořely dvě velké maštale. Jistý mladý klučík nějak si shnek a zal toho stáje se vznaly, při čemž shořely v oběť si vyžádaly zásoby sena a jeden automobil. — Pšenice budou již zasetě. My sami ji budeme mít asi 140—150 akrů. Budeme musíti míti dosti velké zně na druhý rok, nebudeme-li totiž velká sucha anch nezhubí-li ji kroupy. — V minulém měsíci padaly zde kroupy, jež byly velkosti kachního vejce a některé ještě větší, jak mně sousedka sdělila. Však také natrpaly dosti škody a zvláště kukuřice vyhltil, jakoby v nich kdo ví co dobyčka bylo. Nyní dopis ukončím, ale v brzku opět mezi vás zavítám. Tedy "good bye!"

Ctěná sluchno! Bude nás zajisté těšiti, když přijdete častěji do našeho kroužku dopisovatelek "Ž. H."; obzvláště teď, když vám kytičky pomalmy, můžete se zase těšit z nás. Se srdečným pozdravem. Pořadatelka.